

ארצות-הברית: ניוזוויק נגד ישראל?

העיתונות המערבית מדווחת על מאבק אלים בין סוכר ניוזוויק ופיקסאן ולוב מצד אחד, ואנשי החוסד הישראלי מהצד השני. מפיקי תוכנית הטלוויזיה של הבייברייט

במדינה האפריקאית ניוז, ונשלח לויא מלוב, ובמטור סים לוביים. הון העתק, הדרוש להפקת הפצצות הוא, רובו ככולו, פטרו-דולארים לוביים. עוזרו של נשיא פיקסאן לשי-עבר, עלי בוטו, שמצא מילוט מדיני בבריטניה, סיפר לאחרונה שקדאפי שולח לפיקסאן מיליוני דולארים בכסף מוזמן כדי לממן את הפקת הפצצות. במיקרה

האם הפך השבועון האמריקאי בעל התפוצה הבינ-לאומית, ניוזוויק, לאנטי-ישראלי? נראה שמר מנחם בגין סבור כך. גם העיתונות הישראלית הציגה את ניוזוויק כעיתון כימעט אנטישמי, אחרי כתבת השער הבלתי אוהדת שלו על בגין. למעשה ביטא השבועון, במתינות כימעט קיצונית, את הקונסנזוס הבינלאומי על בגין.

פנוראמה, אף טענו בפומבי, שסוכנים ישראליים רצחו תעשיינים ומתווכים במערב-אירופה, שסיפקו ציוד ל-פצצה הלוברית-פיקסאנית.

ישראל מנסה למנוע את ייצור הפצצות

שליט לוב קדאפי
100 מיליון דולר בחימונים

אחד העביר שליה מיוחד של קדאפי שטרות כסף בסך 100 מיליון דולר לארמון הנשיאות של זיא באיטלא-מבאד, בירת פיקסאן.

מסתבר, שרוב קוראי העיתון סבורים שגישת ה-ניוזוויק כלפי ישראל היא אוהדת מדי, גובלת בחוסר איוון ובידיעה קדומה פרו-ישראלית. ידיעה זו משתקפת במיכתבים לא מעטים למערכת (המדור הנקרא ביותר ברוב העיתונים).

כותב השבוע לניוזוויק הקורא תומאס לייארד מאר-סאקה, יפאן:

„דיווח מגמתי של חדשות הפך לשיטה בניוזוויק. לאחרונה הגדרתם את הנסיון לרצוח את איש הגרילה הפלסטינית, מוחמד דאוד אודה, כטירוד נגד טרוריסט, בשל מעורבותו של דאוד ברצח הספורטאים במינכן. בעת ובעונה אחת אתם מתארים את שר-הביטחון הישראלי, אריאל שרון, פשוט כבעל מזג סוער וגיבור מילחמה.“

„טרוריסט נשאר טרוריסט, יהיה יהודי או ערבי. ומכיוון שטרוריסטים זקנים אינם מתים — הם נעשים שרייביטחון ואפילו ראשי-ממשלה — הדיווח שלכם צריך לחתור לשמץ של אובייקטיביות, תחת המגמתיות הפרו-ישראלית השקופה שלכם.“

לוב:

ההגיון שבטירוף

נסיונותיו הקדחתניים של שליט לוב, הקולונל מור עמר אל-קדאפי, להקים מערך פרו-סובייטי באיזור, הפכו אותו לאוייב בעיני מעצבי מדיניות החוץ האמריקאית. לא רק דוברי הנשיא רונאלד רגן, אלא אפילו שרי-החוץ אלכסנדר היג — אחד האנשים האינטליגנטים טיים המעטים בממשלה הרפובליקנית — מדברים בגלוי על הצורך לחסל את קדאפי. הוא הפך למטרה מובהקת לשיטה הדה-סטאביליזציה הידועה, המופעלת נגד מיש-טרים אנטי-אמריקאיים. עתה עומדים לרשות השיטה גם 700 אלף חיילי צה"ל, אותם נידב השבוע בווינגטון ראשי-הממשלה, מנחם בגין.

אין ספק שקדאפי הוא כיום הפטרון העיקרי של חזית הסירוב. הוא פועל נגד כל סיכוי של שלום והידברות באיזור, ולא רק נגד הסכמי קמפ-דייוויד כז' (כימעט זיכרון לברכה). ידיעות מוסמכות ממערב-אירופה מדווחות שלוב מזרימה מיליוני דולארים לקבור צות ולבודדים באירופה, המנהלים תעמולה נגד כל משא-ומתן עם ישראל, כולל מגעים בין אש"ף ובין מהנהר השלום הישראלי. עם זאת, קדאפי אינו עיקבי. מדי-ניותו הפרו-סובייטית רחוקה מלהיות חדי-מימדיה, ונראה שהוא מונע עליידי אינסטינקטים פאן-איסלאמיים, הרחוקים מלהיות אידיאולוגיה סוציאליסטית ממשית.

על רקע זה ניתן להסביר את היחסים המיוחדים בין קדאפי ובין פיקסאן של הנגראל זיא אל-חאק.

פיקסאן, שהיא כיום הסוכנת האמריקאית העיקרית בדרום-מערב אסיה, זוכה מארצות-הברית לסיוע צבאי של כימעט 4 מיליארד דולאר לשנה. עיסקת האוראניום של ארצות-הברית עם הודו הושעתה לאחרונה בלחץ פיקסאני. אלפי מומחים אמריקאיים עובדים כיום ב-פיקסאן, מאמנים את צבאה, ומטפחים את המישטרה הפוליטית שלה. פיקסאן נמצאת, למעשה, בחזית אחת עם מצריים של אנור אל-יסאדאת, במאבק הבינושי נגד הסובייטים.

עובדות אלה אינן שנויות במחלוקת. הן לא מפריעות לקדאפי להיות המממן העיקרי של הפצצות הגרעיניות, ממש בימים אלה, בכור הגרעיני של פיקסאן. כל האוראניום המועבר כיום לפיקסאן נכרה

יש להניח שפיקסאן כבר מייצרת פצצות — לדברי מומחים יש בידה אוראניום מועשר לעשר פצצות גרעיניות — וקשה לומר, שרגן מנסה בריצונו למנוע זאת.

ממקורות פיקסאניים נודע, שזיא הבטיח לקדאפי גישה לפצצות, כתמורה להשקעות הלובריות העצומות ב-פרוייקט. שני השליטים מאוחדים בהכרה שנאמנותם הבסיסית היא לרעיון הפאן-איסלאמי, ולא דווקא למעצ-מות-העל התומכות בהם עתה.

„מטורף“, לא מטומטם. קשה להתייחס ברצי-נות לניחוחים ולחזות הדעת על „טירופו“ של קדאפי. ברור שהוא איש פנאטי, נחושי-החלטה, בעל כושר שרירי דות גבוה, הרפתקני ופעלתני ביותר. בצד קריאות הר-תגר, המגוחכות לפעמים, נגד מעצמת-על כארצות-הברית — המוכירות את איומי בגין ואריק שרון לפעול נגד הסובייטים — הוא בונה עתה מחדש את יחסיו עם מערב-אירופה.

השגרירויות האירופיות בטריפולי, שצומצמו בעיק-בות סידרת מעשי הרצח הלובריים באירופה בשנה שעבר-רה, שוב הומות-אדם ומלאות פעילות. שר התיעוש הלובר עומד לסייר בחודש הבא באירופה, וחברות מיס-חריות רבות, בעיקר בריטיות וצרפתיות, מצפות לחז-זים שמנים. ממשלת לוב אפילו הודתה בשגיאות מסר-יימות שנעשו ביחסיה עם אירופה. קדאפי מנסה לנצל את ניגודי האינטרסים בין ארצות-הברית ומערב אירופה בתחום המדיני והכלכלי, ומאמציו עולים יפה.

פאולי-יוחנן סופרסטאר

השחקנית הבריטית הצעירה, אמה ראלף, בת ה-22, סיימה לאחרונה את תפקידה כמאגדה, בסרט על חייו של האפיפיור פאולי-יוחנן השני. הסרט שצולם ברומא, בקראקוב (פולין) ובאשוויץ, עוסק בחייו של ראש הכנסייה הקתולית העולמית, על רקע פולין של מילחמת העולם השנייה והתקור-פה הסטאליניסטי.

הסרט מטפח את פולחן האפיפיור ככוכב-פופ אמיתי, מנהיג רוחני-פוליטי בעל אישיות מגנטית, אולי אפילו סקס-אפיל.

אמה מתארת את תפקידה בסרט כ„מעין גרופי של האפיפיור“. חייה של מאגדה, מגיל 18 עד 40, מוקדשים לפאולי-יוחנן, אז כומר צעיר ומבוקש בקראקוא. מאגדה, בחברת מעריצים אחרים, נסעה עם הכומר הצעיר לחופשות סקי, טיפוס על הרים ואפילו קאמפינג.

השחקנית הבריטית נהנתה מהערצה עצומה בפר-לין, בזכות נושא הסרט שלה. אחרי 36 שנות שיל-טון קומוניסטי פורחת בפולין לא רק תנועת סולידאריות, אלא גם הדת הקתולית ופולחן האי-שיות הלאומי סיבב האפיפיור הפולני זה לא רק

שחקנית אמה ראלף
קאמפינג עם פאולי-יוחנן.

כישלון פוליטי, אלא גם מפלה אידיאולוגית כבדה, למינה הביורוקראטי המתיימר לדבר בשם הסוצ-יאליזם.